

Cambridge University Press

978-1-108-01541-7 - Euripidou Hekabe, Orestes, Phoenissae kai Medea

Edited by Richard Porson

Frontmatter

[More information](#)

CAMBRIDGE LIBRARY COLLECTION

Books of enduring scholarly value

Classics

From the Renaissance to the nineteenth century, Latin and Greek were compulsory subjects in almost all European universities, and most early modern scholars published their research and conducted international correspondence in Latin. Latin had continued in use in Western Europe long after the fall of the Roman empire as the lingua franca of the educated classes and of law, diplomacy, religion and university teaching. The flight of Greek scholars to the West after the fall of Constantinople in 1453 gave impetus to the study of ancient Greek literature and the Greek New Testament. Eventually, just as nineteenth-century reforms of university curricula were beginning to erode this ascendancy, developments in textual criticism and linguistic analysis, and new ways of studying ancient societies, especially archaeology, led to renewed enthusiasm for the Classics. This collection offers works of criticism, interpretation and synthesis by the outstanding scholars of the nineteenth century.

Euripidou Hekabe, Orestes, Phoenissae kai Medea

This edition by Richard Porson (1759–1808) of Euripides' plays was published posthumously in 1820. It contains the Greek text of Euripides' four most popular plays: *Hecuba*, *Orestes*, *The Phoenician Women* and *Medea*, which had previously been published as individual titles. Each play is preceded by a list of manuscript witnesses and accompanied by a running Latin commentary, containing detailed text-critical, exegetical and philological notes. The volume is introduced by a Latin preface and supplement which expound Porson's theories on the metrical laws followed by Attic poets. Porson explains how he used these theories as a tool to make judgements between variant readings. These critical texts on the tragedies have been widely used by students of classical Greek tragedy and a number of English translations have been based on his reconstructed text. Porson's commentaries have been used by many generations of classical students in both Latin and English translation.

Cambridge University Press

978-1-108-01541-7 - Euripidou Hekabe, Orestes, Phoenissae kai Medea

Edited by Richard Porson

Frontmatter

[More information](#)

Cambridge University Press has long been a pioneer in the reissuing of out-of-print titles from its own backlist, producing digital reprints of books that are still sought after by scholars and students but could not be reprinted economically using traditional technology. The Cambridge Library Collection extends this activity to a wider range of books which are still of importance to researchers and professionals, either for the source material they contain, or as landmarks in the history of their academic discipline.

Drawing from the world-renowned collections in the Cambridge University Library, and guided by the advice of experts in each subject area, Cambridge University Press is using state-of-the-art scanning machines in its own Printing House to capture the content of each book selected for inclusion. The files are processed to give a consistently clear, crisp image, and the books finished to the high quality standard for which the Press is recognised around the world. The latest print-on-demand technology ensures that the books will remain available indefinitely, and that orders for single or multiple copies can quickly be supplied.

The Cambridge Library Collection will bring back to life books of enduring scholarly value (including out-of-copyright works originally issued by other publishers) across a wide range of disciplines in the humanities and social sciences and in science and technology.

Cambridge University Press

978-1-108-01541-7 - Euripidou Hekabe, Orestes, Phoenissae kai Medea

Edited by Richard Porson

Frontmatter

[More information](#)

Euripidou Hekabe, Orestes, Phoenissae kai Medea

*Quatuor ex Euripidis Tragoediis,
ad Fidem Manuscriptorum Emendatae,
et Notis Instructae*

EDITED BY RICHARD PORSON



CAMBRIDGE
UNIVERSITY PRESS

Cambridge University Press

978-1-108-01541-7 - Euripidou Hekabe, Orestes, Phoenissae kai Medea

Edited by Richard Porson

Frontmatter

[More information](#)

CAMBRIDGE UNIVERSITY PRESS

Cambridge, New York, Melbourne, Madrid, Cape Town, Singapore,
São Paulo, Delhi, Dubai, Tokyo

Published in the United States of America by Cambridge University Press, New York

www.cambridge.org

Information on this title: www.cambridge.org/9781108015417

© in this compilation Cambridge University Press 2010

This edition first published 1820

This digitally printed version 2010

ISBN 978-1-108-01541-7 Paperback

This book reproduces the text of the original edition. The content and language reflect the beliefs, practices and terminology of their time, and have not been updated.

Cambridge University Press wishes to make clear that the book, unless originally published by Cambridge, is not being republished by, in association or collaboration with, or with the endorsement or approval of, the original publisher or its successors in title.

Cambridge University Press
978-1-108-01541-7 - Euripidou Hekabe, Orestes, Phoenissae kai Medea
Edited by Richard Porson
Frontmatter
[More information](#)

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ
ΕΚΑΒΗ, ΟΡΕΣΤΗΣ,
ΦΟΙΝΙΣΣΑΙ,
καὶ
ΜΗΔΕΙΑ;

QUATUOR EX EURIPIDIS TRAGÆDIIS,
AD FIDEM MANUSCRIPTORUM EMENDATÆ,
ET NOTIS INSTRUCTÆ.

EDITIT
RICARDUS PORSON, A. M.

EDITIO CORRECTIOR, CUI TRES INDICES ACCEDUNT.

LONDINI:
IMPENSIS G. ET W. B. WHITTAKER, AVE-MARIA LANE.
1820.

Cambridge University Press

978-1-108-01541-7 - Euripidou Hekabe, Orestes, Phoenissae kai Medea

Edited by Richard Porson

Frontmatter

[More information](#)

LONDINI:

EXCUDIT T. DAVISON, WHITEFRIARS.

Cambridge University Press

978-1-108-01541-7 - Euripidou Hekabe, Orestes, Phoenissae kai Medea

Edited by Richard Porson

Frontmatter

[More information](#)

TRES INDICES,

Ad Euripidis Quatuor Tragœdias, à RICARDO
PORSONO editas, pertinentes : primus, auctores
citos enumerans ; secundus, Græcas voces et
phrases complectens ; tertius, ad notarum essen-
tiam speciatim referens.

Cambridge University Press
978-1-108-01541-7 - Euripidou Hekabe, Orestes, Phoenissae kai Medea
Edited by Richard Porson
Frontmatter
[More information](#)

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΕΚΑΒΗ.

Excudit S. Hamilton, Weybridge, Surrey.

Cambridge University Press

978-1-108-01541-7 - Euripidou Hekabe, Orestes, Phoenissae kai Medea

Edited by Richard Porson

Frontmatter

[More information](#)

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΗΚΑΒΗ.

EURIPIDIS HECUBA

AD FIDEM

MANUSCRIPTORUM EMENDATA

ET BREVIBUS NOTIS

EMENDATIONUM POTISSIMUM RATIONES
REDDENTIBUS INSTRUCTA.

IN USUM STUDIOSÆ JUVENTUTIS.

EDIDIT

RICARDUS PORSON A. M.

GRÆCARUM LITERARUM APUD CANTABRIGIENSES PROFESSOR.

LONDINI:

IMPENSIS G. WILKIE, 57, PATERNOSTER-ROW.

1817.

Cambridge University Press

978-1-108-01541-7 - Euripidou Hekabe, Orestes, Phoenissae kai Medea

Edited by Richard Porson

Frontmatter

[More information](#)

PRÆFATIO.

QUID in hac Euripideæ Hecubæ editione præstare conatus sim, paucis exponam. Nihil hic exquisiti aut reconditi expectandum ; tironum usus hæc opella potissimum destinata est.

Primum hoc operam dedi, ut textus, si non omnino emendatus, plerisque saltem ceteris editionibus purior exhiberetur. Deinde editoris officium esse judicavi, nihil, nisi monito lectore, novare ; præsertim, si qua ex conjectura lectio admittenda videretur. Quocirca editionis Aldinæ lectionem semper memoravi, nisi forte paucis in locis, quæ ad communem errorum fontem pertinerent, cujusmodi est Dorismus iste *μάτρη* pro *μήτρη*, et terminationis, sive *u* additio vel detractio.

Quod ad varias lectiones attinet, plerasque præterquam aperte vitiosas, enotavi ; sed auctoritates, quibus singulæ nituntur, non semper curiose enumeravi ; propterea quod modo non erat tanti, modo tam negligenter in hoc munere versati erant ceteri editores, ut testimonia MStorum neque accurate numerari neque ponderari possent. Quotiescunque Euripidis loca ab antiquo quopiam scriptore cum varietate lectionis laudari memine-

Cambridge University Press

978-1-108-01541-7 - Euripidou Hekabe, Orestes, Phoenissae kai Medea

Edited by Richard Porson

Frontmatter

[More information](#)

ii

PRÆFATIO.

ram, sedulo monui. Hujus rei insigne exemplum reperies versu 568.

In vocibus per crasin conjunctis, ut *κᾶτι, κᾶν, κᾶν* (i. e. *καὶ ἐν, καὶ ἄν*) et similibus scribendis, rationem a vetustioribus MSS. servatam diligenter secutus sum. Iota scilicet nusquam addi oportet, nisi ubi *καὶ* cum diphthongo crasin efficit, ut in *κᾶτα* pro *καὶ εἶτα*. Hoc post alios monuit Dawesius. (A)

Ἀεὶ, Piersono jubente, Brunckio non nolente, semper sine diphthongo scripsi, idem facturum in *ἀετὸς, κλάω, et κάω*. (B)

Brunckius secundas futuri passivi indicativi personas in *ει* semper, non in *η*, terminavit; secundas etiam præsens ego ad eandem formam reduxi. Analogia nempe postulat, ut vocalis corripiatur in indicativo, producat in subjunctivo, *τύπτομαι, τύπτει, τύπτεται, τύπτωμαι, τύπτῃ, τύπτηται*. Neque causæ quicquam est, quare codicum auctoritas obijciatur. In his enim rebus nulla est codicum auctoritas. Satis constanter *ει* pro *η* præbent Aristophanis editiones. Pauca tamen loca sunt, ubi altera terminatio in aliquo MS. non exstet. Contra apud Tragicos non raro diphthongum *ει* pro *η* offerunt MSS. Quod si in hac re et similibus aliquoties aut meo aut typhothetarum errore peccatum est, ignoscet æquus lector, secum reputans, quam facile et mentis et oculorum acies hujusmodi minutiis examinandis hebetetur. Hujus regulæ meipsum oblitum esse video v. 251, ubi *κακύνει* adeo reponendum in addendis monui, et nunc reposui. (C)

Cambridge University Press

978-1-108-01541-7 - Euripidou Hekabe, Orestes, Phoenissae kai Medea

Edited by Richard Porson

Frontmatter

[More information](#)

PRÆFATIO.

iii

In Hecuba, ut a me edita est, neque omissi verborum augmenti, neque admissi in paribus senariorum locis anapæsti exemplum occurrit. Locus unus, qui priori licentiæ in hoc dramate favet, ab ipso Brunckio, acerrimo alias hujus licentiæ vindice, emendatus est. Et cum rarissima omnino sint talia exempla, quorum tria in Bacchis, corruptissima pene omnium fabula, reperiantur, plane persuasum habeo, non licuisse in Attico sermone augmentum abjicere. (D)

Altera quæstio, quod ad Hecubam attinet, non minus faciles explicatus habet. In neutro enim duorum exemplorum, ubi anapæstum admisit aut retinuit Brunckius, omnes consentiunt MSS. In altero, v. 782. lectio ejus uno tantum codice nititur. In altero, 381. (τοῦνομα pro ὄνομα) satis auctoritatis pro ὄνομα stat, si auctoritas in re tantilla desideraretur. (E)

Brunckius, qui anapæstos in secundo et quarto senarii loco subinde defendit, fatetur tamen Tragicos hanc licentiam, quantum poterant, vitasse. Quidni igitur semper vitarint? An volebant, et tamen nequibant? An casu et incuria eos has maculas fudisse arbitramur? Adde quod MSS. auctoritate, scriptorum citationibus, et criticis argumentis exemplorum, quæ in hanc partem laudari solebant, numerus jam valde imminutus est.

Aliam ipse rationem adjicio, quæ si vera est, omnes, opinor, anapæstum paribus senarii locis semper excludendum esse ultro agnoscent. Hanc rationem,

Cambridge University Press

978-1-108-01541-7 - Euripidou Hekabe, Orestes, Phoenissae kai Medea

Edited by Richard Porson

Frontmatter

[More information](#)

non plane quidem novam*, plerisque tamen ignotam, quam brevissime explicabo. Tantum scilicet abest, mea sententia, ut anapæstus pro secundo aut quarto pede ponatur, ut ne pro tertio quidem aut quinto substitui possit. Hoc de tertio pede si quis verum esse concedet, concedet a fortiori, ut Logici dicunt, de quinto etiam verum esse. Dactylus enim, qui in tertia sede creberrime usurpatur, in quinta nunquam apparet. Anapæstus igitur, si illa excluditur, hanc intrare non potest. Jam loca, quæ huic doctrinæ adversantur, tam pauca sunt, tam facilia emendatu pleraque, ut si unus et alter forte supersint, quibus nos mederi nequeamus, non idcirco sana judicanda sint. Equidem omnia, quæ regulæ nostræ contraria observavi, aut sanare, aut adversariis eripere posse videor. Ea quæ Euripideæ fabulæ suppeditant, singula, ubi occasio postulabit, examinabo. Quotquot in Æschylo et Sophocle occurrunt, hic subjiciam.

Æschylus Prometh. 246. Καὶ μὴν φίλοις ἐλεεινὸς εἰσ-
ορᾶν ἐγώ.

Agam. 664. "Ἡρμειζον αἱ δὲ κερωτυπούμεναι
βία.

Choëph. 421. "Ἐκοψε κομμὸν "Ἀρειον, εἴτε
Κισσίας.

654. "Εἰπερ φιλόξενός ἐστιν Αἰγίσ-
θου βία.

* Timide proposita est ab amico Morelli in Tractatu ejus de Græcorum Metris ante Thesaurum Græcæ Poëseos. (Dactylum in quinta Tragici senarii nunquam occurrere, ibidem observavit Morellus.)

Cambridge University Press

978-1-108-01541-7 - Euripidou Hekabe, Orestes, Phoenissae kai Medea

Edited by Richard Porson

Frontmatter

[More information](#)

PRÆFATIO.

v

Eumen. 896. Πάσης ἀπήμον' οἰζύος· δέχου
δὲ σύ.

Suppl. 800. Πρὸς ὃν νέφη δι' ὑδρηλὰ γίγνε-
ται χιῶν.

apud Plutarch. de Consolat. p. 106. C.
"Οσπερ μέγιστον ἴαμα τῶν πολλῶν
κακῶν.

Sophocles Ajac. 524. Οὐκ ἂν γένοιτό ποθ' οὗτος εὐγενὴς
ἀνὴρ.

Æd. T. 248. Κακὸν κακῶς νιν ἄμοιρον ἐκτρί-
ψαι βίον.

Philoct. 1288. Πῶς εἶπας; οὐκ ἄρα δεύτερον
δολούμεθα;

apud Hesych. v. ἀντίπλαστον. Τὸν ἀντίπλασ-
τον ἔχει νόμον κεκμηκότων.

Horum exemplorum aliqua, quæ videntur esse,
non sunt veræ exceptiones. In Prometh. 246.
ἐλεινὸς verbum est Atticis ignotum, qui semper
ἐλεινός usurpant, alterum ne extra quidem iambos et
trochæos. Et tamen quam multo commodius ana-
pæstico vel dactylico metro aptatur vox quadrisyl-
laba, quam trisyllaba? Trisyllaba est in dactylico
metro Sophocl. Philoct. 1130. Ἡ που ἐλεινὸν ὀρέῃς,
φρένας εἴ τινας, in anapæstico Aristoph. Ran. 1095.
ῥάκι' ἀμπίσχων, ἴν' ἐλεινοί, in heroico, Homeridæ
Hymn. in Cerer. 283. (264.) Τοῦ δὲ κασίγνηται φωνὴν
ἐσάκουσαν ἐλεινήν*. Imperiti scribæ, quibus nulla fe-
re metri species, præter Homericam, cognita erat,

* Ubi vide Ruhnkenium.

Cambridge University Press

978-1-108-01541-7 - Euripidou Hekabe, Orestes, Phoenissae kai Medea

Edited by Richard Porson

Frontmatter

[More information](#)

tantum non omnes Atticas formas in Ionicas mutant, ceterorum metrorum securi. Ne longe abeam. Frequens est versus iambici clausula, ᾧ μέλε. Verum in hac clausula, ubi librariorum licentiam metrum compescere debebat, MSS. non raro dant, ᾧ μέλεε, aut corruptius etiam, ᾧ μέλαιε. Porro Atticæ linguæ analogia hanc scripturam flagitat. Ut enim a δέος formatur δεινός, ut a κλέος κλεινός, sic ab ἔλεος formatur ἐλεινός. Ut nunquam δεινός, κλεινός, usurpant Attici, sic nunquam ἐλεινός usurpant*. In Agamemnone simili errore peccatur. Orthographicæ rationes metro labanti succurrunt. In compositis a κέρας nunquam ω admittitur, sed aut κέρας servatur integrum, quod fit ante labiales β et φ; aut nunc ultima syllaba abjicitur a veteri genitivo κέρειος (κερεαλκῆς) nunc ultima litera a veteri nominativo κέρος. Dicunt igitur Attici κεροβάτης, κερόδετος, κερουλκός, κεροφόρος, et propterea κεροτυπεῖν. Rariora sunt, probæ tamen notæ, κεράσβολος (ex Platone satis notum) et κερασφόρος, quod exstat Euripid. Phœniss. 255. et in fragmento Sophoclis apud Ælian. N. A. VII. 39. Ἄρασα μυκτῆράς τε καὶ κερασφόρους Στόρθυγγας εἶρε' ἔκηλος. Versum ex Euripidis Oreste 268. Δὸς τόξα μοι κερουλκὰ, citat Suidas v. κεροβάτης, ubi male priscam lectionem παρ' Εὐριπίδῃ Kusterus, licet ex MSS., in παρομία mutavit. Similiter in compositis a κέρας se res

* Eadem est ratio adjectivorum πετεινός et πετεινός. Hoc poeticum est, illud Atticum. In Demosthenis contra Stephanum prima prope finem ἐλεινότερον habet editio Feliciani.

Cambridge University Press

978-1-108-01541-7 - Euripidou Hekabe, Orestes, Phoenissae kai Medea

Edited by Richard Porson

Frontmatter

[More information](#)

PRÆFATIO.

vii

habet. Nunquam enim κρεωδαισία, κρεωκοπεῖν, κρεω-
 πάλης, κρεωστάθμη dicunt Attici, sed brevem semper
 vocalem adhibent. Et ne quis objiciat, editos li-
 bros hanc legem sæpe migrare, sciat lector nusquam
 hæc aut similia verba apud Pollucem occurrere,
 quin in uno saltem MS. *o* pro *ω* substituatur. Di-
 versa forma est κρεανομία, pro qua apud Pollucem I.
 34. et Clementem Alex. Protr. p. 11, 17. male
 scriptum est κρεωνομία. Sed, ut redeat, unde di-
 gressa est oratio, Wassius ad Thucyd. II. 84. hunc
 Æschyli locum laudans, κροτυπούμεναι scribit, judi-
 cio an errore, nescio.

Choëph. 421. Vel transpone, Ἐκοψ' Ἀρειον κομ-
 μὸν, vel lege, quod sententiam melius connectit,
 Κομμὸν δ' ἔκοψ' Ἀρειον.

654. Cum Aldus et Robortellus ediderint
 φιλόξεν' ἐστίν, levi mutatione legendum, φιλοξένη' στίν.
 Hujus erroris similem non raro admisere librarii, ne-
 scii scilicet longam vocalem elidi non posse. De-
 derunt igitur γράμμ' ἐστι, χρεῖ' ἐστιν, Ἐρμ' ἐμπολαῖε,
 cum γραμμή' στι, χρεία' στίν, Ἐρμᾶ' ἔμπολαῖε debue-
 rant. Fatendum est quidem Atticos hujusmodi no-
 mina plerumque generum duorum communia facere.
 Non semper tamen hanc regulam servant veteres.
 Theognis in ipso initio; Ἀρτεμι θηροφόνῃ, quod im-
 perite Brunckius mutavit; πολυξέναν Αἴγιναν dixit
 Pindarus Nem. III. 3. πολύξειναι νεάνιδες apud Athe-
 næum XIII. p. 574. A.

Eumenid. 896. Πάσης ἀπήμον' οἰζύος· δέχου δὲ σύ.
 Attici semper οἰζὺς dixerunt, non οἰζὺς, οἰζυρὸς, non

Cambridge University Press

978-1-108-01541-7 - Euripidou Hekabe, Orestes, Phoenissae kai Medea

Edited by Richard Porson

Frontmatter

[More information](#)

viii

PRÆFATIO.

οἰζυρὸς ; quod monuit Piersonus ad Mærin. Eodem modo dixerunt οἷς, οἷστος, Οἰκλῆς, Οἰλεὺς, quanquam in vulgatis libris has voces sine punctis diæreseos haud temere offendes. Aldina vero Æschyli editio οἰζύος recte habet. In Euripide usque ad hunc diem semper editum est οἷστος, contra versus metrum, contra grammaticorum auctoritatem. (Vide ad Med. 634.)

Suppl. 800. Recte Aldus et Robortellus, νέφη δ' ὑδρηλά.

In fragmento legendum μέγ' ἐστ' ἵαμα, quomodo, quod mirere, correxit Grotius*, Excerpt. p. 55†.

Nunc ad Sophoclem veniamus. In primo loco, nemo non videt quam inconcinne istud ποτε ponatur, quam in pronunciando prorsus obscuretur. Cum vero nihil mendi in singulis verbis hæreat, cogitandum est an commoda transpositione metro succurri queat. Et hoc quidem tot modis fieri potest,

* Correxerit Grotius e Scaligeri emendatione.

† Non tamen dissimulabo suspicionem meam, vocabulum ἵαμα senioris ævi esse et veteribus Tragicis ignotum. Æschyli versus est apud Scholiasten Sophoclis ad Electr. 286. Οἱ τε (Brunck. οἱ τοι) στεναγμοὶ τῶν πόνων ἐρείσματα. Sed Homeri Scholiastes a Villosino editus ad Il. Ψ. 12. ἱάματα pro ἐρείσματα substituit. Menandri locus apud Stobæum et Clericum p. 276. ita fertur, λύπης ἱατρός ἐστὶν ἀνθρώποις λόγος· ψυχῆς γὰρ οὗτος μόνος ἔχει ἱάματα. Ubi hiatus vitium prodit, neque admitti potest crasis, quam fingit Bentleius, ταῖαματα. Et hiatus quidem tolli potest ope Scholiastæ Villosioniani ad Il. O. 393. qui legit κουφίσματα, quod etiam habet Codex Townleianus. Sed legendum est partim ex his Scholiastis partim ex altero, ad Æschyl. Prom. 378. Ἱατρός ἐστὶν ὁ λόγος ἀνθρώποις νόσων· ψυχῆς γὰρ οὗτος μόνος ἔχει θελητήρια. Si igitur ἵαμα vitiosum esse statues, legendum erit, Ὅσπερ μέγιστον φάρμακον πολλῶν κακῶν.

Cambridge University Press

978-1-108-01541-7 - Euripidou Hekabe, Orestes, Phoenissae kai Medea

Edited by Richard Porson

Frontmatter

[More information](#)

PRÆFATIO.

ix

ut propter copiam difficilis sit electio. Legi nempe potest vel Οὐκ ἂν ποθ' οὗτος εὐγενὴς γένοιτ' ἀνὴρ.

vel Οὐκ ἂν γένοιτ' ἀνὴρ ποθ' οὗτος εὐγενὴς.

vel Οὐκ ἂν γένοιθ' οὗτός ποτ' εὐγενὴς ἀνὴρ.

Et huic ordini quodammodo favet Suidæ v. *μνηστικis* editio Mediolanensis, quæ *ποτε* omittit. Sed omnes numeros implet Suidæ MS. in Collegii Corporis Christi Bibliotheca apud Oxonienses servatus, modo levis et solennis error corrigatur, legendo Οὐποτε pro οὐπω.

Οὐποτε γένοιτ' ἂν οὗτος εὐγενὴς ἀνὴρ. (F)

Æd. Tyr. 248. Dignus qui exscribatur, integer locus ;

Κατεύχομαι δὲ τὸν δεδρακότ', εἴτε τις

Εἷς ἂν λέληθεν, εἴτε πλειόνων μέτα,

Κακὸν κακῶς νιν ἄμοιρον ἐκτρέψαι βίον.

Cum pronomen sit non omnino necessarium, expungendum facile quis conjiciat, et conjecit Joannes Burtonus. Verum ne illos videar imitari, qui scrupulum injectum quocunque modo eximere cupiunt, fateor νιν hic tam eleganter addi, ut quamvis aliam medicinam adhibere malim, quam illud expungatur. Et defenditur simillimo loco Trachin. 287. ΑΥΤΟΝ δ' ἐκεῖνον, εὖτ' ἂν ἀγνὰ θύματα Πέξη πατρώῃ Ζηνὶ τῆς ἀλώσεως, Φρόνει ΝΙΝ ὥς ἥζοντα. Sed levi opera res peragenda, et unius literulæ jactura reponendum ἄμοιρον, quæ vox occurrit Euripid. Med. 1395. ἄμμορος

b

Cambridge University Press

978-1-108-01541-7 - Euripidou Hekabe, Orestes, Phoenissae kai Medea

Edited by Richard Porson

Frontmatter

[More information](#)

X

PRÆFATIO.

habet Sophocles Philoct. 182. et tandem Euripides Hec. 421. In Philoctete aut mutato duarum vocularum ordine lege, ἄρ' οὐ, aut dele particulam negantem. Sed illud, opinor, verius. Quanquam in hisce interrogandi formulis negantem particulam pro arbitrio vel addunt vel omittunt Tragici. Œd. T. 822.

ἄρ' ἔφυν πακός ; Ἄρ' οὐχὶ πᾶς ἀναγνος ;

In fragmento νόμον ἔχει quisvis legendum viderit.

In choris et melicis systematibus, quæ librarii et editores pro arbitrio distribuunt, duas sum potissimum regulas secutus. Primo curavi, ut quodque carmen ad nota et lyricis poëtis usitata, si facile fieri posset, versuum genera redigeretur ; deinde, ut eadem aut similis versuum species quam sæpissime recurreret. Hujus divisionis exemplum vide in hac fabula 931. 932. 935. Ejus generis versus plures in primo Ajacis Sophoclei choro reperiuntur. Optandum quidem erat, ut Strophæ Antistrophe ubique accurate responderet. Sed cum librarii in facillimis metrorum generibus toties et tam turpiter peccarint, quid in paullo reconditoribus fecisse putabimus, præsertim ubi ad metri difficultatem styli obscuritas accedat? Cautius igitur in hac parte me gessi, et quædam intacta reliqui, in quibus tamen errorem latere posse suspicatus sim. Hoc semel observandum est, nihil tam frequenter in librarios cadere, quam verborum ordinem immutare. Hunc errorem illi quidem, ubi animadverterunt, aliquando literis numeralibus indicant. Sed has notas ii, qui postea codi-

Cambridge University Press

978-1-108-01541-7 - Euripidou Hekabe, Orestes, Phoenissae kai Medea

Edited by Richard Porson

Frontmatter

[More information](#)

PRÆFATIO.

xi

cem exscribunt, dum ad finem operis properant, sæpe negligunt. Tutissima proinde corrigendi ratio est, vularum, si opus est, transpositio.

Licentiæ, quam in dialectis sibi permisere Tragici, fines accurate constituere perdifficile est; Ionismos tamen quosdam adhibuisse, sed parce et raro, extra controversiam est. Dixerunt utique ξένος et ξέινος, μόνος et μῶνος, γόνατα et γούνατα, κόρος et κοῦρος, δορί et δουρί. Plures vero ex Homero invexit librariorum inscitia. Dialecti Doricæ, choris usitatissimæ, ratio paullo facilior est, nec tamen omnino certa. Nulli enim codices, ne optimi quidem, Doricas formas in melicis constanter retinent. Sed hanc regulam servandam putavi, ut eas, ubicunque vel unus modo non pessimæ notæ codex præberet, in textu reponerem. In plerisque enim MSS. ubi in contextus serie Dorica forma exstat, Attica vel communis suprascripta est. Hanc igitur scribas quoties alteri prætulisse credibile est?

Præter Aldi editionem, cujus lectiones plerasque memorandas putavi, utpote ex MSS. fere expressas, usus sum Barnesiana, Kingiana, Musgraviana, Brunciana, Beckiana. Kingius multa loca ex MSS. correxit, sed iudicio parum acri, et de emendationibus suis lectorem raro certiore facit. In re metrica multum se jactat, et Scholiastarum auctoritate, quæ nulla est, versus chóricos disponit. Interdum ex conjectura mera eaque fallaci, textum interpolavit. Versum 416 post 414 posuit et 417 delevit. Hunc errorem Thomas Morellus, qui Kingii editionem re-

Cambridge University Press

978-1-108-01541-7 - Euripidou Hekabe, Orestes, Phoenissae kai Medea

Edited by Richard Porson

Frontmatter

[More information](#)

petivit, sustulit; sed ipse, ut fidem et iudicium hominis agnoscas, codicum descriptionem, quam dederat Kingius, omisit; et v. 578 pro *τοιιάδ' ἀμφὶ σῆς λέγον*, audacter, sed tacite, edidit *τοῖος ἀμφὶ σῆς λόγος*. Cum notam ad hunc locum scribebam, editionem tantum Morellianam præsto habebam. Immerito igitur Kingium culpavi, satis alioqui culpabilem. Lector benevolus errorem meum condonabit et corriget. Cum vero tot MSS. adhibuerit Kingius, editionem ejus, licet caute, consulere oportuit, ut eorum lectiones indagarem. In quo opere adjutus sum duobus codicibus conferendis, quibus ipse Kingius usus erat. Utriusque copiam Regiæ Societatis humanitate nactus sum. Horum alterum Kingius optimum Reg. Soc. codicem vocat. Verum is, quanquam non omnino inutilis, longe ab optimo distat, et valde recens est, utpote anno demum 1490 exaratus. Tres priores continet fabulas. Alter quoque totidem habet; sed initio et fine nunc mutilus est, et centum plus minus annis priori antiquior videtur. Criticam subinde exercere voluit scriba; varias enim lectiones nunc in margine, nunc inter versus aspersit, quas, quoties dignas judicavi quæ commemorarentur, cum lectore communicavi. Usus sum præterea MS. Harleiano 5725, et ipso recenti. Hunc in Notis H voco, Kingii optimum scilicet K, alterum R. Verum omnes fere Codices parum ab antiquitate commendabiles sunt, et quo frequentius describuntur, eo gravius interpolantur.

Interpretandi et illustrandi labore, utilissimo sane,

Cambridge University Press

978-1-108-01541-7 - Euripidou Hekabe, Orestes, Phoenissae kai Medea

Edited by Richard Porson

Frontmatter

[More information](#)

PRÆFATIO.

xiii

supersedendum duxi, partim ne libellus in librum excresceret. Loca tantum quæ Latini imitati sunt, prout memoria suggessit, adscripsi. Raro sum interpretis munere functus, nisi ubi cum critici officio conjunctum esset. Sin autem in ulla re justo parcior visus fuero, in sequentibus fabulis, si quas posthac edidero, hoc vitium emendare annitar. Hoc enim monendus est lector, cæteras Euripidis fabulas ordine vulgato singulas mox prodituras, si modo hoc specimen reipublicæ literariæ non displicere intellexero. Si opus ad finem perduxero, addam observationes quasdam in varia Scenicorum Poëtarum metra.

P. S. Cum plures postea MSS. contulerim, eorum Index Argumentum sequetur.

SUPPLEMENTUM

AD

P R Æ F A T I O N E M.

SIC fere ante annos quinque præfatus sum, cum Hecubam Euripideam, velut editionis novæ specimen, ederem. Nuper vero, cum Viri doctissimi atque humanissimi, quibus Typographi nostri cura demandata est, dignam operam meam judicassent, quæ ex prælo inclytæ Academiæ nostræ exiret, hoc saltem facere enisus sum, ut hanc nimis fortasse benignam eorum opinionem non omnino fallerem. In notis igitur quædam addidi, aut mutavi; nihil autem prorsus delevi. Quæcunque momenti alicujus esse putavi, seorsum imprimenda curabo, ut ii, qui priorem editionem possident, quam minimo pretio secundæ bona, si qua tamen bona insunt, sibi comparare possint. Quod in fine præfationis pollicitus sum, sed tempore non præstituto, partim hodie repræsentare conabor, ut scilicet de Scenicorum Græciæ Poëtarum metris quædam disserenda suscipiam. Hos vero cancellos mihi ipse circumdabo, ut ne extra iambicorum, trochaicorum, atque anapæstorum limites egrediar. Quod tamen priusquam facio, pauca quædam, quæ brevius dixi, paullo explicatius, si poterō, tradam.

(A) *A vetustioribus MSS.* dixi; quoniam circa

Cambridge University Press

978-1-108-01541-7 - Euripidou Hekabe, Orestes, Phoenissae kai Medea

Edited by Richard Porson

Frontmatter

[More information](#)

SUPPLEMENTUM AD PRÆFATIONEM. XV

finem, ut arbitror, seculi decimi tertii, iota subscribere cœpere librarii, quod antea vel adscriptum erat, vel omissum. Duæ nempe erant Grammaticorum sectæ; hæc iota dativis et infinitivis addebat, illa omittebat. Sed in hoc omnes vetusti MSS. consentiunt, etiam ii qui constanter *μούσῃ* et *δραῖν* retinent, ut *κάν*, *κᾶπειτα* et similia litera ista semper careant.

(B) Nescio cur miretur quis, quod vocalem in *ἀεὶ* communem esse statuerim, cum idem fiat in *ἰῶμαι*, *ἱατρὸς*, *λίαν* et aliis. Gravem in re levi errorem admisit Valckenærius, cum ait, Diatrib. p. 65. loca omnia Euripidis, ubi priorem producit *λίαν*, facillimam medelam admittere. Imo ipse locus quem citas, Vir summe, nullam medelam admittit. *Γύναι, τό, τε λίαν καὶ φυλάσσεσθαι φθόνον*. Quam ex emendatione addidisti, particula *τε*, (vel *γε*) si in MSS. omnibus reperiretur, ejicienda esset; quippe quæ nunquam secunda pedis trisyllabi syllaba esse possit. Dixit quidem Menander apud Stobæum CXVI. p. 475. *Ἡμῶν τόγε φρονεῖν ἀσφαλέστερον ποιεῖ*; dixit Philemon, ibid. CVIII. p. 455. *Ἐν τῷ τό τε κακὸν εὖ φέρειν καὶ τὰγαθὸν*; dixit Alexis apud Athenæum VI. p. 237. C. *Νοεῖς τό, τε γένος καὶ τὸ, πρᾶγμα; καὶ μάλα* (sic enim legendum). Sed ab hac licentia prorsus abstinere veteres; semel tantum senarium ab ὅσπερ *μετέχειν* inchoavit Aristophanes Plut. 345. semel ab οὔτε γὰρ ὁ μισθὸς 410. sed et hæc rarissima sunt. Quod vero dixi de particulis *τε* et *γε*, neutram posse secundam pedis syllabam fieri, id de senario accipe. Adde quod neutra in trochaico versu pedis

Cambridge University Press

978-1-108-01541-7 - Euripidou Hekabe, Orestes, Phoenissae kai Medea

Edited by Richard Porson

Frontmatter

[More information](#)

xvi SUPPLEMENTUM AD PRÆFATIONEM.

trissyllabi prima esse potest. Sed ut ad ἀεὶ redeam, aptissimum ex MS. Etymologico apud Koën. ad Gregor. p. 160. locum citavit Hermannus* Præf. p. 23. cujus ultima, ut insanabilia, prætereo; priora proculdubio sic legenda; Ἰστέον ὅτι τῆς Φωναί εἰσι τοῦ ἀεὶ ἔστι γὰρ αἰεὶ καὶ αἰὲν καὶ αἰῆς ποιητικῶς καὶ ἀεὶ συνεσταλμένον [καὶ ἀεὶ ἐκτεταμένον] καὶ αἰ (ut recte Koënius) παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι. Suidas. Ἀεὶ, τούτου ἰα Φωναί.

(C) Esto, ut τύπτει in τύπτῃ ac τύπτει pari jure contrahere potuerint Attici, utram contractionem putas prælaturos? Certe eam quæ modos diversos distingueret.

(D) Debueram fortasse χρεῖν excipere, quod non minus quam ἐχρεῖν in Scena Attica occurrit, etiam apud Comicos, quomodo, ut uno exemplo contentus sim, Hermippum Athenæi VIII. p. 344. D. Τοὺς μὲν ἄρ' ἄλλους οἰκουρεῖν χρεῖν, πέμπειν δὲ Νόθιππον ἐν' ὄντα. Sic recte Aldi editio, male recentes ἐχρεῖν. Quod ait Brunckius, quædam esse verba quibus solenne sit augmentum abjicere, verba ea quæ augmentum nunquam habuere, abjicere non possunt. Attici semper dicunt ἄνωγα, nunquam ἦνωγα, sed augmentum plusquam perfecto tempori reservant, Œd. C. 1598. Similis est ratio in καθεζόμεν, καθήμεν, καθεῦδον, quibus augmentum non præponunt Tragicæ, Comici pro arbitrio vel præponunt, vel abjiciunt. Eravit igitur Brunckius ad Æsch. Prom. 229. Soph.

* Euripidis Hecuba. Gothofredi Hermanni ad eam et ad R. Porsoni Notas Animadversiones. 8vo. Lipsiæ 1800.

Cambridge University Press

978-1-108-01541-7 - Euripidou Hekabe, Orestes, Phoenissae kai Medea

Edited by Richard Porson

Frontmatter

[More information](#)

SUPPLEMENTUM AD PRÆFATIONEM. xvii

Æd. C. 1597. Duplex aliquando augmentum admisere ut in ἡνεσχόμην, ἀνεσχόμην, quorum utrumque Tragicis familiare; sed ἡνεσχόμην, quod Sophocli, Aristophani, et Platoni obtrudere conatur Piersonus ad Mœrin p. 176, Brunckio assentiente, mera est barbaries. Aldus et membranæ ἡνεσχόμην, Scholia vetera ἡνεσχόμην. Codices quidam ἰσσχόμην, satis recte, nisi rectius præberet Eustathius ἐσσχόμην ad Il. E. p. 529, 18=400, 52. Nimirum, cum semel ἰσσχόμην in ἡσσχόμην, quod pro varia lectione præbet Eustathius, corruptum esset, inde provenire ista portenta, ἡσσχόμην, ἡνεσχόμην, et quid non? Aristophanis versus mendosus est. MSS. aut ἡνεσχόμεθα aut ἡνεσχόμεθα habent, quanquam silent Brunckius et Invernizius, qui e Kusteri interpolatione ἡνεσχόμεσθα retinent. In Platonis Charmide p. 162. D. HSt. ἡνέσχετο merrum est editionis Francofurtanæ typographi erratum qui simplicem χ litteram pro nexu χ posuerit. Ceteræ enim omnes recte ἡνέσχετο.*

(E) Cum de hac quæstione tot aliæ pendeant, visum est rem paullo altius repetere, et præcipuas versuum iambicorum, trochaicorum, et anapæsticorum leges semel memorare.

Senarius iambicus, sive trimeter, ut notum est, sex iambis, si priori nomine uteris, constat, tribus metris, sive dipodiis, id est, diiambis, si posteriori. Et hic est perfectus senarius, vel trimeter.

* Sic παρέχετο pro παρέχέτο eadem ed. in Tim. p. 1084. C.

Cambridge University Press

978-1-108-01541-7 - Euripidou Hekabe, Orestes, Phoenissae kai Medea

Edited by Richard Porson

Frontmatter

[More information](#)

xviii SUPPLEMENTUM AD PRÆFATIONEM.

Soph. Aj. 5. Πάλαι κυνηγετοῦντα καὶ μετρούμενον.

Eurip. Hec. 14. Ὑπέξέπεμψεν οὔτε γὰρ φέρειν ὄπλον.

Sed cum res esset immensi operis, et certe ab isto versuum genere, quod sermonem quotidianum quodammodo exprimere debebat, alienissima, pueros senarios scribere, duas licentias excogitabant Iambo-graphi; priorem scilicet, ut spondeum in imparibus locis admitterent, alteram, ut pro iambo tribrachyn, utpote temporibus æqualem, substituerent: sed has licentias veteres isti Iamborum scriptores, Archilochum dico, Solonem, et Simonidem, parcius sibi indulgebant; multo frequentius Tragici; Comici denique, quibus propositum erat, non solum familiarem, sed etiam familiarissimum sermonem imitari, laxissimos aliquando numeros admittebant.

Tragici igitur, præter iambum et tribrachyn, quos cum paribus locis communes habebant, spondeum etiam in primo, tertio, et quinto usurpabant. Postea hunc spondeum in primo loco, prout res ferebat, vel in dactylum vel in anapæstum dissecabant, in tertio loco tantum in dactylum, in quinto neque in anapæstum neque in dactylum. Ac de dactylo quidem res adeo expedita et facilis est, ut vix tria exempla reperiantur, quæ huic regulæ obstare vel videantur. Euripidi quidem tribuunt Viri docti tanquam Hippolyti verba, a Zenobio, Diogeniano, Suida, et Apostolio in proverbiorum numerum relata,

Cambridge University Press

978-1-108-01541-7 - Euripidou Hekabe, Orestes, Phoenissae kai Medea

Edited by Richard Porson

Frontmatter

[More information](#)

SUPPLEMENTUM AD PRÆFATIONEM. xix

sed nusquam pro Euripideis citata, Ἄκαιρος εὐνοί οὐδὲν ἔχθρας διαφέρει. Et poterant esse verba Phædræ ad nutricem; Scholiastes enim ad Hippolytum ait; καὶ ἔστιν ὁμοία τῇ παροιμίᾳ, Εὐνοί Ἄκαιρος οὐδὲν διαλλάσσει ἔχθρας. Sed cujuscunque est, certe neque Euripidis est, neque Tragici cujusquam. Alter locus Euripidis inter fragmenta a Barnesio et Musgravio collocatus, exstat apud Stobæum CXVI. p. 477. Τηρεῖν μὲν ἑτέρους οἱ γέροντες δυνάμεθα, Ἡμεῖς δ' ἀπολαύειν ὧν ἔχουσιν, οἱ νέοι. Quis vero nescit, quoties margo Stobæi in nominibus erret? Aut quis hæc esse Comici cujusdam verba dubitet? Versus solus, quem in fabulis integris superesse credo, occurrit Iph. A. 1632. Χρὴ δέ σε, λαβοῦσαν τόνδε μόσχον νεαγενῇ. Quanquam spurium esse hunc versum credo, non tamen de interpolatore ipso adeo male censeo, ut putem eum ita scripsisse. Legendum εὐγενῇ quivis viderit. Nemo autem a me postulabit, ut emendationes Virorum doctorum, quæ huic regulæ adversantur, refellam; satis enim superque se ipsæ refellunt. “Sed Comici hanc regulam sæpissime violant.” Certe. Atque hæc ipsa res eam a Tragicis servari probabile reddit. Sed de Tragicorum et Comicorum versuum discrimine plura sum infra dicturus. Quod si dactylum, qui in prima et tertia sede non infrequens est, quinta semper exclusere Tragici, si etiam anapæstum in tertia sede vitarunt, consequens esse putabam, ut anapæstus e quinta semper exulare deberet. Potueram eadem opera loca omnia colligere et examinare; sed brevitati

Cambridge University Press

978-1-108-01541-7 - Euripidou Hekabe, Orestes, Phoenissae kai Medea

Edited by Richard Porson

Frontmatter

[More information](#)

XX SUPPLEMENTUM AD PRÆFATIONEM.

imprimis studebam ; regulam igitur meam de tertio senarii pede stabilisse contentus, cetera lectoris industriæ et candori permiseram.

Unam tantummodo exceptionem notare neglexeram, quam nunc paucis attingam, de propriis scilicet nominibus. Sunt enim nomina quædam, qualia Ἀερόπη, Ἀντιγόνη, Ἰφιγένεια, Λαομέδων, quæ ex iambicis et trochaicis versibus omnino excludenda essent, nisi* anapæsti aliquando admitterentur. Hanc igitur veniam Tragicis libenter cum auditores, tum lectores, concedebant, ut in quavis senarii sede, præter ultimam, anapæstum, ut in quavis trochaici sede, præter mediam et ultimam, dactylum usurparent. Ac nullo sane discrimine et in impares et in pares senarii locos propria nomina inferunt, ut inde consequi putem, anapæstis in tertia et quarta sede, præterquam cum hac sola exceptione, temperasse. Si enim jure suo anapæstos ibi adhibere poterant, debebant ita distribuere, ut pares locos effugerent. Cetera nomina, in quibus occurrit anapæstus vel dactylus, cum non ineluctabili necessitate iis pedibus uti cogentur, debebant quidem ita versibus intexere, ut anapæstus in diversos pedes dissecaretur.

Iph. A. 507. Αἰνῶ σε, Μενέ | λα' ὅτι παρὰ γνώμην ἐμήν.

Or. 490. Ἐπεὶ γὰρ ἐξέπνευσεν Ἄγα | μένων βίον.

Ph. 1371. ὦ τλήμον οἶον τέρμον' Ἴο | κάστη βίου.

* Cum propter brevitatem, de Trochaico loquens, anapæstum dico, lector semper de duabus dactyli syllabis cum sequentis pedis longa conjunctis intelligat.

Cambridge University Press

978-1-108-01541-7 - Euripidou Hekabe, Orestes, Phoenissae kai Medea

Edited by Richard Porson

Frontmatter

[More information](#)SUPPLEMENTUM AD PRÆFATIONEM. xxi

Et hoc certe plerumque faciebant. Verum istam legem sibi servandam putabant, ut anapæstus in eadem voce totus contineretur. Mendosus igitur est

Iph. A. 1579. Ἐλεξε δ' ὦ Θηροκτόν' Ἀρτεμι παῖ Διός.
E MSS. tribus Parisiensibus dedit Marklandus,

Ἐλεξε δ' ὦ Διὸς Ἀρτεμις Θηροκτόνε.

Musgravius, quod mirum est, vulgatam tacitus retinet.

Si me rogas, utra harum vera sit lectio, respondeo, neutra. Nec quicquam mea refert; quippe qui persuasus sim, totam eam scenam abusive versu 1541 spuriam esse, et a recentiori quodam, nescio quando, certe post Æliani tempora suppositam. Non tamen ideo omnia contra sermonis indolem et contra metri leges peccata scriptori ipsi, sed quædam saltem librariis imputanda censeo. In hoc loco proculdubio dederat ille, Ἐλεξε δ' ὦ Θηροκτόν' Ἀρτεμις Διός· et mox Δέξαι τὸ θῦμα τοῦθ' ὅ σοι δαγούμεθα, sed, qui sequitur, versus,

Στρατός τ' Ἀχαιῶν Ἀγαμέμνων ἀναξ θ' ὀμοῦ,

vereor ne sit in ipsius PseudEuripidis cerebello natus. Marklando legendum videbatur, Στρατός τ' Ἀχαιῶν κοινός, Ἀγαμέμνων τ' ἀναξ: Ubi vero Tragici exercitum Græcorum hoc epitheto ornant? In hac ipsa scena, 1591. ait Marklandus. Στρατεία quidem κοινὴ erat, στρατὸς non κοινός. Brunckius tamen ad